

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036557942640/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

han søgte ikke at holde Kongen tilbage, da Valdemar strax efter den lystige Dands ønskede at forlade Selskabet og begive sig til Ro.

Inimidlertid sad Grev Otto i det mørke Taarn og hørte Musikken og Lystigheden paa Slottet. Han formodede, at Kongen maatte være kommen, og undersøgte sit Fængsel nøie, for om muligt at finde Leilighed til at sætte sig i Frihed; men jo længer han ved Lampen, man havde givet ham, betragtede det skumle Fangetaarn, jo mismødligere overtydede han sig om, at ingen Udflugt var mulig.

Det var allerede silde ud paa Aftenen, da den svære Fængselsdør aabnedes, og en Mand traadte ind, i en graa Kappe med et stort Sværd i Haanden og ledsaget af en lille tør Munk med en glindsende Monstrans i de foldede Hænder. I Manden med Kappen og Sværdet kjendte Otto strax paa det vilde skælende Blik sorte Grev Henrik.

«Jeg har Medynk med dig, unge Menneske! – sagde Henrik – og skjøndt jeg ikke veed i hvilken forbryderisk Hensigt du saa damdristig har indsnæget dig paa mit Slot og udgivet dig for den ædle Grev Otto af Lüneborg, agter jeg dog at skjenke dig Liv og Frihed, hvis du paa den hellige Monstrans høitidelig vil sværge ikke at aabenbare noget Menneske hvad du idag ulovlig og uberettiget har hørt i min Hal.»

Otto betænkte sig et Øieblik, derpaa sagde han bestemt og rolig: «Stie kan jeg som en Muur, Hr. Greve! uden at nogen Eed binder min Tunge, naar min Pligt og Troskab fordrer det; men af Frygt for mit Liv og min Frihed at lade min Tunge binde med en Eed, hvor maa-skee min Troskab mod min Herre og Konge kunde byde mig at tale, det gjør jeg ikke, førend jeg troer, jeg maa det. I fjorten Dage vil jeg idetmindste betænke mig paa eders Forslag.»

«Sværger du ikke inden otte Dage, – svarede Grev Henrik – saa skal du her mellem fire Vægge faae Lov til at betænke dig derpaa til din Dødsdag, og den kan komme før du venter det: med Forrædere og Spioner holder jeg ingen lang Rettergang.»

Med disse truende Ord forlod Grev Henrik Fængslet med den Geistlige og overlod Otto til hans sorgmodige Tanker.

Paa Schwerin Slot var den fangne Grev Otto dog ikke den eneste, som tilbragte en urolig og søvnløs Nat. Ligeoverfor hans Fangetaarn sad den ulykkelige Grevinde Ida paa sit stille ensomme Kammer og græd. Hun havde vel overvundet sin legemlige Svaghed, men hendes fromme Sjæl kæmpede en haard Kamp mellem den naturlige Drift til